

Arrest

nr. 83 005 van 14 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Sint-Niklaas, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Sint-Niklaas van 28 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 30 juni 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als echtgenote van een Belg. Zij ontving een bijlage 19ter waarin haar werd gevraagd ten laatste op 29 september 2011 een geldig paspoort over te leggen.

Op 28 november 2011 nam de gemachtigde van burgemeester van de stad Sint-Niklaas de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30/06/2011 werd ingediend door:

Naam : G.

Voorna(a)m(en) : S.

Nationaliteit : Servië

Geboortedatum : (...) 1987

Geboorteplaats : P. (Joegoslavië)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te : (...) Sint-Niklaas

om de volgende reden geweigerd ;

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; Betrokkene heeft niet het gevraagde identiteitsbewijs (geldig Servisch paspoort) voorgelegd (cfr. art.52§2,1° KB)."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de redelijke termijn en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"Het wordt algemeen aanvaard dat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de weigeringsbeslissing van verblijf van meer dan drie maanden.

EERSTE ONDERDEEL

Verzoekster huwde met de heer K. R. (van Belgische nationaliteit) en diende op grond daarvan reeds op 30.06 2011 een aanvraag in als familielid van een burger van de Unie

Pas op 28 november 2011 stelt verwerende partij dat verzoekster niet het gevraagde identiteitsbewijs heeft voorgelegd Volgens verwerende partij diende verzoekster een geldig Servisch paspoort voor te leggen.

Aldus heeft verwerende partij bijna 9 maanden na het indienen van het verzoek een negatieve beslissing ter kennis gebracht en zulks louter op de formele grond dat verzoekster geen geldig identiteitsbewijs zou hebben voorgelegd.

Dat alleen al om die reden het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel, minstens het beginsel van de redelijke termijn is geschonden. Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 157-158:

'Een rechtssubject, en zeker een met verwijdering van het grondgebied bedreigde vreemdeling in illegaal verblijf mag niet al te lang in het ongewisse worden gelaten omtrent zijn rechtspositie. Niet-naleving van die norm kan tegen een openbare dienst worden ingeroepen, zowel wanneer de regelgeving ter zake een vervaltermijn (de voorgeschreven termijn mag geenszins worden overschreden) als een termijn van orde voorziet (de overschrijding van de voorgeschreven termijn mag niet onredelijk lang zijn).'

De periode sinds het indienen van het verzoek tot de kennisgeving kan in casu als onredelijk lang worden beschouwd.

TWEEDE ONDERDEEL

Bovendien moet worden opgemerkt dat de loutere formele weigering van het niet voorleggen van een geldig identiteitsbewijs een schending vormt van de in de middel aangehaalde beginselen, aangezien verzoekster weldegelijk in België in het huwelijk is kunnen treden met de heer K. R, na het aantonen van haar identiteit.

Bij het aangaan van een huwelijk in België stelt artikel 64 Burgerlijk Wetboek (hierna B.W.) immers de verplichting om volgende documenten voor te leggen:

(...)

Aldus moet worden aangenomen dat verzoekster haar identiteit reeds op afdoende wijze werd gecontroleerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand zo niet macht zij immers geen huwelijk aangaan met de heer K. R. (zie artikel 63 §4 B W.).

Door voor de aanvraag tot verblijf op grond van dit huwelijk (nogmaals) te eisen dat verzoekster een identiteitsbewijs diende voor te leggen en het verzoek louter op deze grond af te wijzen, heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens het redelijkheidsbeginsel geschonden. Dat artikel 52 §2, 1° van het KB van 08.10.1981 immers niet een dergelijke sanctie rechtvaardigt, zeker wanneer men rekening houdt met de reeds uitgevoerde controle van de ambtenaar van de burgerlijke stand bij het afsluiten van het huwelijk.”

Waar verzoekster in een eerste middelenonderdeel betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden, minstens dat het beginsel van de redelijke termijn niet werd gerespecteerd doordat haar pas op 28 november 2011 werd meegedeeld dat zij het gevraagde identiteitsbewijs niet heeft voorgelegd en dus de bestreden beslissing bijna negen maanden na het indienen van de aanvraag ter kennis werd gebracht, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat in de bijlage 19ter die verzoekster op 30 juni 2011 ontving ter gelegenheid van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, is opgenomen: *“Zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 29/09/2011 de volgende documenten over te leggen: geldig paspoort”*. Aldus kreeg verzoekster drie maanden de tijd om het bestuur een geldig paspoort over te maken. Tevens wordt in de bijlage 19ter aangegeven: *“Zij zal ten laatste binnen de vijf maanden, namelijk op 29/11/2011, uitgenodigd worden zich opnieuw bij het gemeentebestuur aan te bieden ten zich de beslissing aangaande de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te laten betekenen.”* Op 30 augustus 2011 werd verzoekster nogmaals verzocht de ontbrekende stukken voor te leggen. De bestreden beslissing werd genomen op 28 november 2011. Dus binnen de wettelijke termijn van 6 maanden (en zelfs binnen de op het ogenblik van de aanvraag geldende termijn van 5 maanden). Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster. Zij verwijst enkel naar de kennisgeving van de bestreden beslissing en stelt dat deze niet binnen een redelijke termijn is geschied. Uit het dossier blijkt tevens dat verzoekster tot twee maal werd uitgenodigd om kennis te nemen van de bestreden beslissing maar dat zij niet reageerde op de uitnodiging, waarop de verwerende partij op 26 maart 2012 de politie aanschreef met het verzoek de bestreden beslissing te willen betekenen. Op 27 maart 2012 trof de politie verzoekster aan en stelde haar in kennis van de bestreden beslissing, maar zij weigerde te tekenen voor de ontvangst van de bestreden beslissing. Eerst op 28 maart 2012 ondertekende verzoekster de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat verzoekster zelf aan de oorzaak ligt van het feit dat zij pas eerst op 28 maart 2012, dus vier maanden nadat de bestreden beslissing werd genomen, de bestreden beslissing voor kennisname heeft ondertekend, doordat zij heeft nagelaten in te gaan op de uitnodigingen van de verwerende partij en zelfs ten aanzien van de politie op 27 maart 2012 heeft geweigerd om te tekenen voor kennisname van de bestreden beslissing. Verzoekster kan dan ook niet ernstig betogen dat de kennisgeving van de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn is geschied, nu dit volledig te wijten is aan haar persoonlijk gedrag.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de burgemeester niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De verwerende partij heeft de concrete omstandigheden van de zaak wel degelijk in rekening genomen bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en bijgevolg steunt de bestreden beslissing op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Evenmin kan worden aangenomen dat de zorgvuldigheidsplicht noch het redelijkheidsbeginsel werden geschonden doordat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn zou zijn genomen. Uit de voormelde bespreking blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing werd genomen binnen de wettelijk voorziene termijn, zodat van een schending van de redelijke termijn geen sprake is. Dat het vervolgens tot 28 maart 2012 duurde alvorens verzoekster kennis nam van de bestreden beslissing van 28 november 2011 heeft zij uitsluitend aan zichzelf te wijten, zodat zij hieruit geen enkel argument kan putten. Met haar betoog toont verzoekster geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht noch van het redelijkheidsbeginsel. Het eerste middelenonderdeel is ongegrond.

Waar verzoekster in een tweede middelenonderdeel betoogt dat zij in België is kunnen huwen met een Belgisch onderdaan, doordat zij haar identiteit afdoende heeft kunnen bewijzen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand, zodat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat zij geen geldig paspoort heeft voorgelegd een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeslissing inhoudt, wijst de Raad op de artikel 52 van het vreemdelingenbesluit dat verwijst naar artikel 41, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), dat op zijn beurt verwijst naar artikel 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 52, § 2 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken”

Artikel 41, tweede lid:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht. “

Artikel 2:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet het gevraagde identiteitsbewijs, zijnde een geldig Servisch paspoort heeft voorgelegd. Verzoekster legde wel de huwelijksakte en het huwelijksboekje van haar huwelijk in België met een Belg voor.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster, bij het indienen van haar aanvraag, werd gevraagd om ten laatste op 29 september 2011 een geldig paspoort neer te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niets meer heeft neergelegd. Uit artikel 52 van het vreemdelingenbesluit volgt duidelijk dat het de verantwoordelijkheid van verzoekster is om de nodige documenten voor te leggen. Verzoekster kan haar verantwoordelijkheid niet afschuiven op de stad.

De Raad stelt aldus vast dat er geen identiteitsbewijs werd neergelegd door verzoekster. Het door verzoekster neergelegde huwelijksboekje toont enkel aan dat verzoekster gehuwd is met de heer K. R, doch kan niet worden aanvaard als een identiteitsbewijs. Van verzoekster wordt verwacht dat zij aan de hand van een officieel document kan aantonen dat zij degene is die zij beweert te zijn en wiens naam vermeld staat in de door haar neergelegde documenten en huwelijksakte met de Belgische onderdaan. Verzoeksters stelling dat de ambtenaar van burgerlijke stand haar identiteit wel voldoende bewezen achtte om het huwelijk af te sluiten, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. *In casu* heeft verzoekster om een verblijfsrecht verzocht. Dit is een onderscheiden procedure van het afsluiten van het huwelijk. De verwerende partij heeft haar meermaals gevraagd om haar identiteit te bewijzen, hetgeen verzoekster nagelaten heeft te doen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enige medewerking van verzoekster te verwachten en om zich enkel te baseren op de stukken die in het kader van de specifieke procedure werden neergelegd. Zo verzoekster in het bezit is van de nodige stukken om haar identiteit te bewijzen, kan zij opnieuw een aanvraag indienen overeenkomstig de geldende wetsbepalingen.

Verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze tewerk gegaan daar zij zoals uit bovenstaande is gebleken, is uitgegaan van een correcte feitenvinding en zij heeft op

redelijke wijze geconcludeerd dat verzoekster haar identiteit niet heeft bewezen en bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel worden aangetoond.

Het tweede middelenonderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij aan verzoekster weigert een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen zonder zulks te toetsten aan het recht op het privé- en familieleven (art. 8 EVRM).

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (Ie afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES. G.), afl. 4. 392:

‘Het EVRM verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitter De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het EVRM het recht om rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoeksters geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 EVRM geschonden.’

Dat verwerende partij rekening had moeten houden met artikel 8 EV.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om verzoekster een verblijf bij haar echtgenoot en hun kinderen te ontzeggen, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privé -en familieleven van verzoekster.

De louter formele weigering op grond van het niet overmaken van een geldig Servisch paspoort, vormt dan ook een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekster op de eerbiediging van haar privé-leven en familieleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, ‘s lands

economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Het eisen van verzoekster dat haar paspoort nog steeds geldig diende te zijn, zonder evenwel de concrete situatie van verzoekster te onderzoeken, is immers weinig redelijk en schendt artikel 8 EVRM. De vernietiging van de bestreden beslissing, is dan ook op zijn plaats. "

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Verzoekster stelt dat het onwenselijk is om haar het verblijf bij haar echtgenoot en hun kinderen te ontzeggen en dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar privé- en gezinsleven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is met de heer K. R. op 13 mei 2011 en dat zij met haar echtgenoot en drie kinderen samenleeft, zodat kan verondersteld worden dat er een gezinsband tussen hen bestaat.

Evenwel blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat rekening werd gehouden met deze gezinssituatie. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld: "omdat betrokkene enkele Belgische kinderen heeft, is er voor geopteerd om een bijlage 20 te nemen ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten". Het is dus duidelijk dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeksters aanvraag niet wordt aanvaard, doch niet tot gevolg heeft dat zij gescheiden zal worden van haar gezin. Derhalve toont verzoekster niet aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing haar gezinsleven zoals zij dit op heden beleeft, niet zal kunnen verder zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU